

ΑΛΙΣ ΣΛΕΪΤΕΡ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΩΛΕΙΟ

Άγριο και
πνευματώδες, θα σας
απορροφήσει εντελώς.

**ΑΜΠΙΓΚΕΪΛ ΝΤΙΝ,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ**

Ένα σκοτεινό αριστούργημα.
Θα τρυπώσει κάτω απ'
το πεταί σας σαν ακίδα.

**ΚΑΤΡΙΟΝΑ ΓΟΥΟΡΝΤ,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ**

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θάνατος στο βιβλιοπωλείο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Death of a Bookseller*

Από τις Εκδόσεις Hodder & Stoughton, Μεγάλη Βρετανία 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alice Slater

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αριάδνη Μοσχονά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lewis Cszimazia/Hodder Art

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Alice Slater, 2023

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

ISBN 978-618-01-5292-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΑΛΙΣ ΣΛΕΪΤΕΡ

ΘΑΝΑΤΟΣ
ΣΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
ΠΩΛΕΙΟ

Μετάφραση: Αριάννη Μοσχονά

Για τον πατέρα μου Νικ

«Υπάρχει κάτι ελκυστικό σε καθετί αποκρουστικό».
Ντέιβιντ Γουίλσον, *Μια ιστορία των Βρετανών
κατά συρροή δολοφόνων*

Πρόλογος

Λόρα Μπάντινγκ. Το όνομά της παρέπεμπε σε δεξιώσεις σε κήπους, και στο Γουίμπλεντον, και σε βασιλικούς γάμους. Παρέπεμπε σε βαρυφορτωμένες τσαγερίες, μεγαλοθυμία και πατριωτισμό, κι ανάκατα μικροπράγματα που πουλιούνται σε λαμπερές αίθουσες εκκλησιών. Παρέπεμπε σε παιχνίδια στα πανηγύρια και σε φιλανθρωπικές εκδηλώσεις και στο «μάντεψε το βάρος του γαμημένου κείκ».

Οπάλινη επιδεριμίδα, ξανθό καρέ μαλλί, καστανοπράσινα μάτια. Με καμπύλες, γύρω στο ένα εξήντα πέντε με ίσια παπούτσια. Σκόρπιες σοκολατί ελιές στο στέρνο, τον λαιμό και τα μπράτσα της. Ένα ασημένιο σκουλαρικόκι στο αριστερό της ρουθούνι, μια τρύπα από παλιό πίσσινγκ που έκλεινε στη δεξιά πλευρά του κάτω χείλους της. Τα μπράτσα και οι γάμπες της ήταν σημαδεμένα από ξεθωριασμένα, τετριμμένα τατουάζ: μια άγκυρα, μια γοργόνα, ένα ανθισμένο ρόδο. Δυο χελιδόνια εν πτήσει, ένα σε κάθε ώμο, που φτερουγίζουν προς την καρδιά της. Ένα ματσάκι λεβάντα στο εσωτερικό του καρπού της.

Η Λόρα, με τα βίντατζ ρομαντικά φορέματά της, τους μπερδέδες της, το πορφυρό κραγιόν της. Στριφτά τσιγάρα, λιγωτικό άρωμα ροδέλαιου.

Η Λόρα, με τα ποιήματά της.

Η Λόρα, με την τραγωδία της.

Ω, πόσο η υπόλοιπη ομάδα αγαπούσε την ακριβή της Λόρα! Δεν υπήρχε κάτι που να μην μπορούσε να κάνει, δεν υπήρχε τιμή που να μην μπορούσε να αναλάβει. Διοίκηση επιχειρήσεων;

Απόλαυση. Ιστορία; Εύκολο. Μέχρι και οι πιο βαρετές δουλειές μεταμορφώνονταν σε κεφάτες δραστηριότητες όταν τις έκανε η Λόρα: άδειαζε καροτσάκια, έβαζε τιμές σε ολόκληρα κουτιά από φτηνά παιχνιδάκια, τακτοποιούσε στα ράφια και τα πιο μυστήρια βιβλία.

Μετέτρεπε το σκούπισμα του πρωινού της Κυριακής σ' ένα γρήγορο, ανάλαφρο βαλς στον χώρο του βιβλιοπωλείου, σβήνοντας την ηλεκτρική σκούπα για να κουβεντιάσει και να γελάσει με τους άλλους βιβλιοπώλες στο πέρασμά της. Έμοιαζε να έχει κάτι να πει με όλους, ένα αστεϊάκι ή κάποια είδηση που να της είχε φέρει στον νου κάποιον απ' αυτούς. Είχε ενσωματωθεί τόσο άνετα, σαν να έλειπε καιρό και το βιβλιοπωλείο να χαιρόταν που την είχε ξανά κοντά του.

Είχαμε μια σύνδεση, παρόλο που η υπερβολική υπεροψία της δεν την άφηνε να αφεθεί σ' αυτή. Σε μένα επιφύλασσε μόνο απότομα νεύματα και κοφτές λέξεις και σφιγμένα χείλη, με ύφος απαρέσκειας χαραγμένο στο πρόσωπό της. Απέρριπτε μ' ένα σήκωμα των ώμων τις απόπειρές μου να έρθουμε πιο κοντά, δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον για την κοινή μας ιστορία. Και μάλιστα, περνούσε τις περισσότερες βάρδιες που κάναμε μαζί κοιτάζοντάς με σαν να μη με έβλεπε, προσπερνώντας τον πάγκο του ταμείου χωρίς να ρίχνει ούτε μια ματιά προς το μέρος μου.

Ως τα Χριστούγεννα, η Λόρα Μπάντινγκ δεν ήταν πια εκεί. Και γι' αυτό έφταιγα εγώ.

Σεπτέμβριος 2019

Ρόουτς

Τα φώτα φθορισμού που καλύπτουν τον θόλο του Μπρίξτον Ακάντεμι έλαμπαν σαν τον εμετό που εκτοξεύεται στον *Εξορκιστή*. Ήταν λίγο μετά τις έξι και οι νορμάλ είχαν ήδη σχηματίσει ουρά, ένα πλατύ ποτάμι που φιδογυριστό έστριβε στη γωνία και απλωνόταν στο ολοένα και πιο βαθύ σκοτάδι, περνώντας δίπλα από ξέχειλους βιομηχανικούς κάδους, σωρούς από πατικωμένα χαρτοκιβώτια και ρυάκια από κάτουρα που κυλούσαν ως τον υπόνομο.

Πλήθη από γυναίκες κουβέντιαζαν καθώς τσέκαραν το κραγιόν τους σε καθρεφτάκια και τραβούσαν χαρωπές σέλφι με κενό βλέμμα. Ήταν απ' αυτές τις κοπέλες που τις διαπερνούσε ρίγος ενθουσιασμού όταν το καλοκαίρι έδινε σιγά σιγά τη θέση του στο φθινόπωρο, όταν τα Starbucks έβγαζαν το εποχικό μενού τους, και ήταν η ώρα να φορέσουν φουλάρια, καλσόν και δερμάτινες μπότες. Οι κοπέλες που γούσταραν μείγμα μπαχαρικών στον καφέ* λάτρευαν τα podcast για αληθινά εγκλήματα εκείνη την εποχή. Τα αληθινά εγκλήματα ήταν της μόδας, και οι συγκεκριμένες κοπέλες τρελαίνονταν να χειροκροτάνε οτιδήποτε ήταν εκκεντρικό αλλά της μόδας. Ντραγκ κούνι, Χαλουίν, αστρολογία. Τέτοιου είδους πράγματα.

Τα *Φονικά κορίτσια* είχαν διαφορετική ενέργεια από τα μέταλ συγκροτήματα που πήγαινα συνήθως να δω στο Μπρίξτον

* Pumpkin spice: Μείγμα μπαχαρικών (κανέλα, μπαχάρι, τζίντζερ, μοσχοκάρυδο κ.ά.) που χρησιμοποιούν για να αρωματίσουν τον καφέ. (Σ.τ.Ε.)

Ακάντεμι, όπου το πλήθος ήταν πιο τραχύ, πιο σκληροπυρηνικό. Ένιωθα πολύ πιο άνετα περιτριγυρισμένη από ταιλωροποιημένα δερμάτινα μπουφάν και αρβύλες παρά ανάμεσα σε φορεματάκια Zara και βιβλιοφιλικές υφασμάτινες τσάντες.

Στάθηκα κι εγώ στην ουρά πίσω από δυο άχαρες κοπέλες, ίσως και φοιτήτριες, με μακριά, άτονα μαλλιά, ντυμένες με παρζάταιρα ρούχα αγορασμένα από δεύτερο χέρι. Η μία φορούσε ένα υπερβολικά φαρδύ καρδό πουκάμισο και άσχημα γυαλιά σε στιλ δεκαετίας του '80, που μου θύμισε τον Τζέφρι Ντάμερ, ενώ η άλλη φορούσε ένα μαύρο μπλουζάκι που έγραφε *αναρωτιέμαι αν οι κατά συρροή δολοφόνοι με σκέφτονται όσο τους σκέφτομαι εγώ με ροζ καλλιγραφικά στοιχεία*.

«Αν πουν για τον Τεντ Μπάντι», είπε αυτή με τα γυαλιά του Ντάμερ, «απλά θα πεθάνω».

«Έχουν πει για τον Τεντ Μπάντι», απάντησε η φίλη της. «Κάτι σαν πριν από δυο χρόνια».

«Ναι, αλλά έχουν συμβεί τόσα από τότε».

Έχουν συμβεί τόσα από τότε; σκέφτηκα εξαγριωμένη. Ο Τεντ Μπάντι είχε πεθάνει, τον είχε εκτελέσει στην ηλεκτρική καρέκλα η Πολιτεία της Φλόριντα το 1989. Αυτές οι δήθεν θαυμάστριες δεν είχαν ιδέα για ποιο πράγμα μιλούσαν. Έβγαλα έναν χλευαστικό ήχο κι αυτές, ξαφνιασμένες από την παρεμβολή, στράφηκαν να με κοιτάξουν. Είχαν το ίδιο βλέμμα απαρésκειας βλέποντας τα μοβ μαλλιά μου, τα ρούχα μου, όλο τον σκοτεινό αέρα που απέπνεα.

«Τι;» είπε αυτή με τα γυαλιά του Ντάμερ.

«Ο Τεντ Μπάντι έχει πεθάνει», της εξήγησα αργά αργά, σαν να ήταν τελείως χαζή, «κάτι σαν τριάντα χρόνια τώρα».

Αντάλλαξαν αμήχανα βλέμματα, κι έπειτα αυτή με τα γυαλιά του Ντάμερ είπε: «Και λοιπόν;»

«Και λοιπόν, ρεαλιστικά, τι παραπάνω θα μπορούσε να έχει συμβεί σ' έναν πεθαμένο;» Ήμουν σαρκαστική, έπειτα όμως κάτι άλλο πέρασε απ' το μυαλό μου. Και αν πράγματι υπήρχε

κάποια εξέλιξη – μια διαφορετική οπτική ή νεότερες πληροφορίες, κάτι που μου είχε διαφύγει; Μ' ένα πετάρισμα ενθουσιασμού, έκανα ένα βήμα προς το μέρος της. «Μισό, μήπως συνέβη κάτι; Μήπως τον συνέδεσαν με κάποιο ανεξιχνίαστο έγκλημα;»

«Εγώ μιλούσα για την ταινία», είπε αυτή, κάνοντας ένα βήμα πίσω. Η φιλενάδα της φωτίστηκε απ' τη χαρά, τη στιγμή που εγώ ξεφούσκωνα.

«Α, αυτή με τον Ζακ Έφρον!»

«Ακριβώς!»

Αφού το ξεκαθαρίσαμε αυτό, μου γύρισαν την πλάτη και συνέχισαν την κουβέντα τους σχετικά με το *Τεντ Μπάντι*: Ένας γοητευτικός δολοφόνος, πολύ πιο χαμηλόφωνα. Ευχόμενοι να είχαν κι εγώ κανέναν φίλο μαζί μου, έναν συνοδοιπόρο που θα έκανε το όλο πράγμα πιο ανεκτό. Τότε θα μουρμούριζα κάτι σαν «Μακάρι να τον πιάσουν στο στόμα τους τον Ζακ Έφρον!» με χαζή κοριτσιίστικη φωνούλα, και θα γελούσαμε παρέα, πνιχτά και μοχθηρά.

Αντί γι' αυτό, έβαλα τα ακουστικά μου και άκουσα ξανά το επεισόδιο της προηγούμενης μέρας. Συνήθως άκουγα κάθε επεισόδιο δύο φορές, γιατί πάντα έχανα πράγματα στην πρώτη ακρόαση. Τα *Φονικά κορίτσια* δεν είχαν ποτέ σενάριο για τις εκπομπές τους, οπότε υπήρχε πάντα ένα στοιχείο αυθορμητισμού, και κάθε ζωντανή εμφάνισή τους ήταν μοναδική. Ανέβαζαν πάντα μόνο ένα επεισόδιο ηχογραφημένο ζωντανά από κάθε τουρνέ, κι έτσι, αν δεν πήγαινες σε κάθε τους εμφάνιση, δε θα μάθαινες ποτέ τι είχαν πει στις υπόλοιπες και το είχες χάσει. Ο μοναδικός τρόπος να πιάνεις τα πάντα –κάθε αστείο και κάθε περιστατικό που ανέφεραν, κάθε ιστορία και κάθε λεπτομέρεια κάθε φόνου– ήταν να πηγαίνεις σε όσο το δυνατόν περισσότερες εμφανίσεις τους. Πάντα ήθελα να τις ακολουθήσω στις τουρνέ τους, ίσως και να τις πετύχω στο Μπέριμιγχαμ ή στο Μάντσεστερ, εκτός απ' το Λονδίνο, όμως τα εισιτήρια κόστιζαν μια

περιουσία κι εγώ δεν είχα ποτέ αρκετά λεφτά για να κλείσω παραπάνω από ένα τη φορά.

Η ουρά προχωρούσε καθώς οι θαυμαστές άρχιζαν να μπαίνουν στον χώρο. Όταν έφτασα μπροστά, σήκωσα το τηλέφωνό μου για να το δει ο πορτιέρης, που ήταν τουλάχιστον ένα ενενήντα και με ξυρισμένο κεφάλι, και σκάνναρε το ηλεκτρονικό εισιτήριό μου. Μια πολύ αδύνατη γυναίκα με ρυτιδιασμένο πρόσωπο και μια αλογοουρά από μαλλιά βαμμένα κόκκινα μου έκανε σωματικό έλεγχο. Ψαχούλεψε και την τσάντα μου μπας και προσπαθούσα να χώσω στη ζούλα κανένα μπουκάλι Prosecco ή όποια άλλη σαχλαμάρα πίνουν οι νορμάλ όταν προσπαθούν να περάσουν καλά.

Προτού προλάβω να σκεφτώ αν θα τις ακολουθούσα, οι δυο αγαθιάρες χάθηκαν στο πλήθος. Αν και η ανούσια φλυαρία τους ήταν ικανή να κάνει το μυαλό μου να ατροφίσει, μου άρεσε να ακολουθώ τον κόσμο. Η ισχύς με έφθειρε, όπως είχε πει και ο ίδιος ο Μπάντι, ενώ μου έδινε την αίσθηση πως είχα λόγο ύπαρξης το να βαδίζω στη σκιά κάποιου άλλου. Καμιά φορά, ακολουθούσα πελάτες γύρω απ' το μαγαζί, μόνο και μόνο για να δω για πόσο θα μπορούσα να το κάνω. Άλλες φορές, ακολουθούσα αγνώστους στον δρόμο, μόνο και μόνο για να δω τι έκαναν, πού πήγαιναν. Πού έμεναν.

Ένιωθα έντονη μοναξιά καθώς διέσχιζα το φουαγιέ. Η μυρωδιά στην ατμόσφαιρα θύμιζε κολόνια Lush, γλυκερή και λιγωτική, ένα συνονθύλευμα από αρώματα και διάφορα σπρέι, προϊόντα για τα μαλλιά και κρέμες. Πεταχτές γυναίκες στέκονταν σε συστάδες, με κάτι μπουκαλάκια ροζ κρασί και πλαστικά ποτηράκια από το μπαρ, φώναζαν η μια την άλλη, αγκαλιάζονταν κάνοντας επιδεικτικές εκδηλώσεις τρυφερότητας. Έπιανα θραύσματα από κουβέντες καθώς περνούσα στριμωχτά ανάμεσα στις παρέες. Πετούσαν ονόματα διαβόητων κατ'αυτομάτη συρροή δολοφόνων σαν να μιλούσαν για φίλους, ινφλουένσερ, σταρ της ποπ.

«Ο Νίλσεν; Τον έχει σιχαθεί η ψυχή μου».

«Όλοι έχουν μιλήσει για τον Μάνσον φέτος».

«Αν πουν για τον Τζακ τον Αντεροβγάλη, θα αυτοκτονήσω, το ορκίζομαι».

«Μας χρωστάνε έναν καλό Εντ Γκύν».

Παραπέρα, στο σταντ με τα προϊόντα με τον λογότυπο *Φονικά κορίτσια*, μια πελώρια προθήκη με μπλουζάκια είχε προσελκύσει ένα τσούρμο φανατικούς θαυμαστές, που βούιζαν σαν κρεατόμυγες πάνω από ρηχό τάφο. Μπήκα κι εγώ στο μπουλούκι, χρησιμοποίησα τους αγκώνες μου, πάτησα πόδια, χώθηκα ανάμεσα σε φίλους κι έφτασα μέχρι εκεί σπρώχνοντας. Κατάφερα να πάρω δύο μπλουζάκια, ένα επισμαλτωμένο καρφιστάκι, ένα σετ καρτ ποστάλ κι ένα σκουφί – καλό σκορ. Τα προϊόντα αυτά πάντα εξαντλούνταν πριν από το τέλος της εμφάνισης. Το σύνολο ήταν πάνω από εβδομήντα λίρες, όμως αυτό ήταν ένα πρόωρο δώρο Χριστουγέννων στον εαυτό μου και, για μια φορά, είχα λεφτά για ξόδεμα. Πέρασα με κόπο μέσα απ' το πλήθος για να φτάσω στην αίθουσα της εκδήλωσης, έδειξα το ηλεκτρονικό εισιτήριό μου σε μια κοπέλα με ξυρισμένο το μισό της κεφάλι που στεκόταν στην πόρτα και μου έδειξε προς τη δεξιά πτέρυγα των καθισμάτων. Στο μπαρ, έκανα στάση για να πάρω δύο κουτάκια Dark Fruits κι έπειτα βρήκα τη θέση μου, σφηνωμένη ανάμεσα σε δύο γυναίκες που και οι δυο μου έριξαν μια ματιά κι έπειτα γύρισαν ξανά και συνέχισαν να μιλάνε με τους φίλους τους. Να πάνε να γαμηθούν οι μαλακισμένες. Βολεύτηκα, άνοιξα το πρώτο μου κουτάκι και ρούφηξα μια γλυκιά γουλιά απ' το κρασί μου από μαύρα μούρα.

Τα *Φονικά κορίτσια* βγήκαν στη σκηνή λίγο πριν από τις εφτά και μισή, κι έγιναν δεκτά με ενθουσιώδες χειροκρότημα. Η Κλόντια ήταν όμορφη με το τσαλακωτό μαύρο βελούδο και τις μακριές κόκκινες μπούκλες της να λαμπυρίζουν σαν χάλκινες στο φως των προβολέων. Σήκωσε και τα δυο της χέρια πάνω απ' το κεφάλι, και τα παλιομοδίτικα φουσκωτά μανίκια της

φουφούλιασαν στους ώμους της σαν χήρας τη βικτοριανή εποχή. Η Σάρα το έπαιξε πιο άγρια. Φορούσε ένα λευκό μπλουζάκι με γυρισμένα τα μανίκια, που άφηνε να φαίνονται τα τατουάζ της, κίτρινο καρό τζιν και αρβύλες Doc Martens με λυτά κορδόνια, μαύρες με κίτρινες ραφές. Έκανα μια νοερή σημείωση να αναζητήσω αρβύλες ακριβώς σαν αυτές στο eBay: μαύρες με κίτρινες ραφές, αρκετά ταιριασμένες και φορεμένες. Το πλήθος σφύριζε και φώναζε, και ο σωματάρχης διαχεόταν σε ολόκληρο το παλιό θέατρο όσο οι κοπέλες χαμογελούσαν κι έγνεφαν, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια για ν' αντέξουν τα έντονα φώτα της σκηνής.

«Ροκ εν ρολ», φώναξε η Σάρα με τη συρτή προφορά του νότου, τεντώνοντας τον δείκτη και το μικρό της δάχτυλο σχηματίζοντας τη χειρονομία που συμβολίζει τα κέρατα. «Τι νέα, Λονδίνω;»

Το κοινό χειροκροτούσε, ζητωκραύγαζε, ούρλιαζε. Τα *Φονικά κορίτσια* απολάμβαναν την αγάπη, τη χάρηκαν για λίγο, κι έπειτα τακτοποιήθηκαν για να ξεκινήσουν το σόου, καθισμένες σε ψηλά σκαμπό στις δυο άκρες ενός τραπεζιού όπου είχαν ήδη τις σημειώσεις τους, τα μπουκάλια με το νερό και τις μπίρες τους.

Οι ζωντανές εμφανίσεις ξεκινούσαν πάντα με τον ίδιο τρόπο: λίγη χαλαρή κουβεντούλα σχετικά με το ταξίδι τους, ευτράπελα και μεταξύ τους αστεία που φανέρωναν την αδελφική φύση της μεταξύ τους σχέσης. Λίγο χρώμα για να συνοψίσει το πώς πήγαινε η τουρνέ τους, λες και οι φανατικοί θαυμαστές τους δεν παρακολουθούσαν μέσω του διαδικτύου κάθε τους κίνηση.

«Λοιπόν, για πάμε τώρα», είπε η Σάρα, σκύβοντας μπροστά και μιλώντας στο μικρόφωνό της με ύφος συνωμοτικό. Έκανε μια παύση για να δημιουργήσει εφέ, κι έπειτα ρώτησε: «Τον έχετε ακουστά τον Συλλέκτη Στραγγαλιστή;»

Η αίθουσα ξέσπασε σ' έναν χείμαρρο χειροκροτημάτων κι εγώ ένιωσα την έξαψη της αναγνώρισης να με διαπερνάει σαν ηλεκτρικό ρεύμα αρκετά δυνατό για να επαναφέρει στη ζωή

και πεθαμένο. Ανακάθισα, έσκυψα μπροστά στο κάθισμά μου και καταπολέμησα μια τρομερά έντονη παρόρρηση να σηκώσω το χέρι μου: *εγώ, ναι, εγώ τον έχω ακουστά.*

Η Σάρα πήρε επάνω της αυτή την αφήγηση. Μερικά πράγματα τα είπε λάθος, όμως της το συγχώρησα γιατί είναι από τη Νέα Ορλεάνη και δεν καταλαβαίνει πως στο Λονδίνο μιλάμε για συνοικίες, και όχι περιφέρειες ή διαμερίσματα, και πως το λέμε υπόγειο, και όχι μετρό. Υπήρχε επίσης κάποια σύγχυση ως προς το Γουόλθαμστοου Βίλατζ*, που έμοιαζαν να θεωρούν πως είναι πραγματικό χωριό έξω απ' το Λονδίνο, αντί για μια ιδιαίτερα γραφική αστική περιοχή του Γουόλθαμστοου.

Όμως το ψαχνό της ιστορίας το είπε σωστά και αυτό ήταν το μόνο που είχε σημασία. Είπε την όλη ιστορία μεθοδικά: ήταν Ιούνιος του 2009, ο καιρός στεγνός και ζεστός. Ως το τέλος του καλοκαιριού, πέντε γυναίκες ήταν νεκρές, όλες είχαν δεχτεί επίθεση από άγνωστο, είχαν στραγγαλιστεί μέχρι θανάτου με ένα σκοινί δεμένο στον λαιμό τους.

Μίλησαν περιληπτικά για τη ζωή καθεμιάς απ' τις νεκρές γυναίκες, κι εγώ στριφογυρνούσα στο κάθισμά μου περιμένοντας το καλό κομμάτι. Το ποιες ήταν και από πού κατάγονταν και πώς βρέθηκαν στο Γουόλθαμστοου Βίλατζ αργά τη νύχτα δεν είχε και καμία σημασία, όλα αυτά γίνονταν ένα κουβάρι – όμως στάθηκα προσοχή καθώς οι κοπέλες μιλούσαν σχολαστικά με λεπτομέρειες για τον κάθε θάνατο: σπασμένα νύχια, μώλωπες, σημάδια πάλης.

Την πρώτη την είχε βρει κάποιος πολύ πρωινός τύπος που είχε βγάλει τον σκύλο του βόλτα στον αυλόγυρο της εκκλησίας Σεντ Μέρις. Ήταν ξαπλωμένη σαν να κοιμόταν σ' έναν απ' τους παλιούς, ραγισμένους τάφους. Η δεύτερη είχε βρεθεί από κάτω ξενύχτηδες γλεντζέδες στο γρασίδι απέναντι απ' το Ένσιεντ Χάους, ένα ξύλινο σπίτι χτισμένο τον δέκατο πέμπτο αιώνα. Η

* Walthamstow Village. Village σημαίνει χωριό. (Σ.τ.Μ.)

τρίτη κειτόταν στο Τσερτς Παθ που φιδογύριζε πίσω απ' το Βέ-στρι Χάους, κι έπειτα μια άλλη είχε βρεθεί στον αυλόγυρο της εκκλησίας, αυτή τη φορά στηριγμένη στον τοίχο της εκκλησίας.

«Μπορούμε τώρα να κάνουμε μια παύση και να μιλήσουμε για το πόσο τρομερά είναι αυτά τα τοπωνύμια;» είπε η Κλόντια, θαμπωμένη απ' τον παραλογισμό του όλου πράγματος.

«Έτσι δεν είναι; Όπως, ας πούμε, Βίνεγκαρ Άλεϊ*» είπε η Σάρα. «Πού ζούμε; Στον καιρό της πανώλης;»

Τώρα μου ξανάρχονταν όλα στο μυαλό· τα ήσυχα δρομάκια, το κροτάλισμα των τακουνιών στο πλακόστρωτο, η ατμόσφαιρα βαριά απ' την απειλή της καλοκαιρινής βροχής καθώς η νύχτα επέλανε στον ορίζοντα. Μεγαλώσαμε απότομα εκείνο το καλοκαίρι. Στα δεκατέσσερά μου, μάθαινα να κινούμαι στον κόσμο ως γυναίκα, να παρατηρώ τις σκιές, να κοιτάζω πάνω απ' τον ώμο μου, να σκανάρω τους δρόμους για αγνώστους που θα μπορούσαν να караδοκούν πίσω από παρακαρισμένα αυτοκίνητα ή να παραμονεύουν στους θάμνους.

«Ευάλωτες γυναίκες, έτσι;» είπε η Σάρα αποστασιοποιημένα, με αυτοπεποίθηση. «Γυναίκες που η κοινωνία τις άφησε αβοήθητες και το κράτος τις άφησε αβοήθητες και οι μπάτσοι τις άφησαν αβοήθητες επειδή δεν τους καιγόταν καρφί για τον θάνατό τους κι έτσι δεν ερευνούσαν όπως έπρεπε. Τις άφησε αβοήθητες κάθε θεσμός που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να τις στηρίζει».

«Όλα άλλαξαν, όμως», είπε η Κλόντια, και τα μάτια της έλαμψαν, «όταν ο Συλλέκτης Στραγγαλιστής επιτέθηκε στην Καρίνα Κόρντοβαν».

Η Καρίνα Κόρντοβαν, το τελευταίο θύμα του Συλλέκτη

* Vinegar Alley, δηλαδή Σοκάκι του Ξιδιού. Εικάζεται ότι οι κάτοικοι χρησιμοποιούσαν ξίδι για να απολυμάνουν την περιοχή μετά το πέρας της πανούκλας, ή αφού ενταφίαζαν τους νεκρούς από τη μολυσματική ασθένεια. (Σ.τ.Μ.)

Στραγγαλιστή, βρέθηκε πεταμένη στη Βίνεγκαρ Άλεϊ, με το σκοινί ακόμα τυλιγμένο γύρω από τον λαιμό της. Η Καρίνα Κόρντοβαν δεν ήταν άστεγη, ή αλκοολική, ή τοξικομανής, ή σεξεργάτρια. Ήταν ντόπια επιχειρηματίας, μητέρα, ενεργό μέλος της κοινότητας, και είχε βγει για τζόκινγκ αργά τη νύχτα. Ο θάνατος της Καρίνα Κόρντοβαν σήμανε το τέλος των φονικών και την έναρξη της αστυνομικής έρευνας.

«Ήταν σαν να συνειδητοποιήσαν όλοι ξαφνικά πως ίσως έπρεπε να προσπαθήσουν να πιάσουν αυτό το κάθαγμα προτού σκοτώσει και καμιά άλλη», είπε η Σάρα.

Ανέπτυξε μια θεωρία σχετικά με τα όσα είχαν γίνει λάθος στο πλαίσιο της έρευνας: το σταμάτα-ξεκίνα, η αδιαφορία, η ατσαλοσύνη της αστυνομίας και το σκάνδαλο με το πειραγμένο βίντεο από μια κάμερα ασφαλείας, η σύγχυση σχετικά με το αν ήταν ή όχι ο ίδιος άντρας πίσω και από τους πέντε φόνους. Η Κλόντια πήρε τον ρόλο του δικηγόρου του διαβόλου, βρίσκοντας κενά στα επιχειρήματα της Σάρας. Ήταν μια ανάλαφρη λογομαχία, που διερευνούσε το θέμα από κάθε οπτική γωνία, παρόλο που η κατάληξη ήταν δεδομένη – γνωρίζαμε πως δρᾶστης ήταν ο Λι Φροστ, γνωρίζαμε πως ήταν αστυνομικός, γνωρίζαμε πως είχε καταδικαστεί σε ισόβια για τον φόνο της Καρίνα Κόρντοβαν και τριών από τα τέσσερα άλλα θύματα, πως σάπιζε πίσω απ' τα κάγκελα της Βασιλικής Φυλακής Φράνκλαντ. Στο σημείο αυτό, ορισμένες κοπέλες χειροκρότησαν και ζητωκραύγασαν σαν να άκουγαν την ιστορία για πρώτη φορά – μια ειλικρινής ομολογία άγνοιας που με εκνεύρισε. Κάθε λάτρης των αληθινών εγκλημάτων που σέβεται τον εαυτό του γνωρίζει αυτή την ιστορία.

«Για μένα, η ουσία συνοψίζεται στο εξής», είπε η Σάρα παίρνοντας τον τόνο που έπαιρνε όταν έφτανε στον επίλογο – φωνή αργή, αποφασιστική, επιβλητική. Είχε περάσει κιόλας μία ώρα; Ακούμπησε το άδειο μπουκάλι της μπίρας της στο τραπέζι και σηκώθηκε για να απευθυνθεί στο κοινό της. «Το

2009, μία γυναίκα έχασε τη ζωή της, και οι μπάτσοι δεν κούνησαν ούτε το δαχτυλάκι τους για να βρουν τον άντρα που το έκανε, διότι δε θεωρούσαν πως η ζωή της είχε αξία. Και επειδή δεν έπιασαν αυτό το γαμημένο κάθαρμο νωρίτερα, άλλη μια γυναίκα έχασε τη ζωή της, κι έπειτα μια τρίτη, κι έπειτα μια τέταρτη, κι έπειτα τελικά και μια πέμπτη. Τέσσερις παραπάνω γυναίκες έχασαν τη ζωή τους, τέσσερις παραπάνω οικογένειες καταστράφηκαν».

Ακούστηκαν απ' το βουερό πλήθος ορισμένα γιουχαΐσματα και αποδοκιμασίες.

«Αυτό το γαμημένο κάθαρμο έχει παιδιά», είπε, με τα έντονα βαμμένα μάτια της να αστράφτουν από δάκρυα που όμως ποτέ δε θα κυλούσαν, γιατί, παρόλο που ήταν παθιασμένη, η αποφασιστικότητά της ήταν πιο έντονη απ' τη θλίψη της. «Αυτός εξακολουθεί να τα βλέπει να μεγαλώνουν, γιορτάζει Χριστούγεννα και γενέθλια και ποιος ξέρει; Κάποια μέρα ίσως να είναι ελεύθερος να σκοτώσει ξανά».

Ένα μυρμήγκιασμα αγαλλίασης διαπέρασε το κορμί μου. Έσκυψα μπροστά, έτοιμη να πω κι εγώ τα τελευταία λόγια κάθε εκπομπής.

«Άκου όμως, ρε σίχαμα, ρε γαμημένο κάθαρμο», είπε, επαναλαμβάνοντας μια παραλλαγή της κατακλείδας κάθε επεισοδίου. «Όσο ζούμε κι ανασαίνουμε, εμείς δε θα πάψουμε να μιλάμε για όσα έκανες. Δε θα είσαι ποτέ ελεύθερος κι εμείς ποτέ δε θα ξεχάσουμε και—» η Σάρα σήκωσε το χέρι της ψηλά, με τα δάχτυλα να σχηματίζουν ξανά τη χειρονομία που συμβολίζει τα κέρατα, και πήραμε όλοι μια βαθιά, συλλογική ανάσα, για να φωνάξουμε όλοι μαζί τις πέντε τελευταίες λέξεις: «θα-τα-ξαναπούμε-στην-κόλαση!»

Ολόκληρο το θέατρο ξέσπασε σε βροντερό χειροκρότημα, σκέτη καταιγίδα, χέρια που κοπανιόνταν με δύναμη, πόδια που χτυπούσαν αφηνιασμένα. Γυναίκες ούρλιαζαν, γυναίκες γιουχαΐζαν, γυναίκες τσίριζαν, και ήμουν κι εγώ ανάμεσα σ' αυτές,

ούρλιαξα και γιουχάιξα και τσίριζα κι εγώ, μέρος αυτού του πλήθους, που το είχε ενώσει αυτή η κορυφαία στιγμή.

«Είμαστε τα *Φονικά κορίτσια!*» φώναξε η Κλόντια στο μικρόφωνο, και η φωνή της αντήχησε σαν καμπάνα πάνω απ' την οχλοβοή. «Κι εσείς ήσασταν απίθανοι! Σ' αγαπάμε, Λονδίνο. Ευχαριστούμε! Καληνύχτα!»

Το χειροκρότημα δυνάμωσε, έφτασε στο αποκορύφωμά του, κι έπειτα ένα τσούρμο κοπέλες στο μπροστινό μέρος της αίθουσας τινάχτηκαν απ' τα καθίσματά τους, κι εγώ τις ακολούθησα, και χειροκροτούσαμε όρθιες, κι εγώ κοπανούσα τα χέρια μου δυνατά ώσπου οι παλάμες μου κοκκίνισαν κι άρχισαν να με τσούζουν, χτυπούσα τα πόδια μου ώσπου ένιωσα πως ολόκληρη η αίθουσα θα κατέρρεε κάτω απ' το βάρος της αγάπης μας, του πάθους μας, της δίψας μας για δικαιοσύνη.

Εσύ θα σκότωνες για μια καλή ιστορία;

Η Ρόουτες, βιβλιοπώλισσα, μοναχική και φανατική με τα αληθινά εγκλήματα, δεν ενδιαφέρεται να αποκτήσει φίλους. Όση συντροφιά χρειάζεται τη βρίσκει στα βιβλία της που μιλάνε για κατά συρροή δολοφόνους, στα podcasts που αναλύουν στυγερά εγκλήματα και στο σαλιγκάρι της, τον Μπλιπ.

Αυτό μέχρι τη στιγμή που εμφανίζεται στο βιβλιοπωλείο η Λόρα, μια νέα υπάλληλος.

Η Λόρα, με τις χαριτωμένες υφασμάτινες τσάντες της και το λαμπερό χαμόγελό της, γίνεται η αγαπημένη βιβλιοπώλισσα όλων. Όμως, κάτω από το φωτεινό προσωπείο, η Ρόουτες νιώθει πως η Λόρα κρύβει κάτι σκοτεινό – τόσο σκοτεινό όσο κι αυτό που έχει μέσα της η ίδια.

Και καθώς η περιέργειά της εξελίσσεται σε νοσηρή εμμονή, η Ρόουτες νιώθει όλο και πιο αποφασισμένη να γίνει μέρος της ιστορίας της Λόρας – είτε το θέλει η Λόρα είτε όχι.

**Ένα διασκεδαστικό μυθιστόρημα
αγωνίας, που διερευνά ηθικά ζητήματα
σχετικά με το πάθος μας για τα αληθινά
εγκλήματα και το πώς διαχειριζόμαστε
ιστορίες που δε μας ανήκουν.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5292-0

9 786180 152920

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΤΕ: 29936